

עין משפט
נר מצוה

גזא דא מיי' פ"ב מהל' תפלה ה' יז טו טושי' א"ח ס"י רפד ס"ב וס"י תכס סעף ג':
גזא דא מיי' פ"ב מהל' תפלה ה' 1 טושי' א"ח ס"י תכרג סעף ג':

גזא דא מיי' פ"ט מהלסת תפלה ה' יז סמג עיני טו טושי' א"ח ס"י רפס ס"ט וס"י תרית סעף ג':

גזא דא מיי' פ"ה מהל' שבת הלכסי י סמג לאון סה טור וס"ע א"ח ס"י רפד סעף ג':
גזא דא מיי' שס ה' יא טושי' עס סעף ו':

ס ו מיי' פ"ה מהל' ייט ה' ח':

תורה אור השלם

1 ואלא תותירו ממנו עד בקר ותדחקו ממנו עד בקר כַּאֲשֶׁר תִּשְׁרַפּוּ:
שמות ב' י 2 עלת שבת בשבת לא עלת תתמיד ונסקתה במדבר כה י' אהא:
פ"פ שאין שורפין קדשים ביו"ט. וא"ת היכי ילפינן תרומה מקדשים^ט דקדשים דין הוא שאין שריפתן דוחה יו"ט לפי שאין יכול ליהנות בשעת שריפה ולא אמרינן מתוך הסתרה הצערה לנורך הותר^י נמי שלא לנורך שלא לנורך אוכל נפש אבל לנך שיהא קלם תורף להחמסם או לשום הגאה אבל הצערה לגמרי שלא לנורך לא הותרה^א אלא שריפת תרומה טמאה^ב שמותה ליהנו^ג בשעת שריפה לנה יאסר^ד מאי שנה משמן מולין^ה שמותה לשורפו ולהדליקו להגתחו דלטו תרומה לפי שיש מנחה צשריפתה מיגרע גרע ואומר ריב"ז דרולי גרע^ו ^זדקיון שפטרם תורה כל הנאות רק הנאת שריפה אס כן הצערה זו אינה לנורך הגתחו אלא לשם מנחה שריפה אלא שהתורה לא הקפידה שיהיה ממנה בשעת ציעור^ח ולהכי לא דחיא יו"ט^ט מידי דהוה לדברים ונדבות^י דלאין קרבים ביו"ט^{יא} למד^{יב} משלחן גזוה קא זכו^{יג} וכן שמי הלחם לדידהי אין אפיתין דוחה יו"ט אע"פ שיש בהן אכילת אדם משום

מוסף רש"י

משום סכנה. דהא ימנה רשות למקוקן דתהלי צעריי פסחים (ק"ב): לא לא לא יתח יתח צלילי רביעיות וצלילי צמדות וס' וס' רגנן שמה תכר דנפקי צינורא איכא חתן דלא ללי כסדי צינורא ויתפלג ידיו ויתקם, עמודי ותקט לטילת צינור צמדות חתם מעין שנה, וחי איכא דלא ללי יסיון ללי לטילת מינות דמעין שנה ויענה דמן של חתמותיו ותעלה לו כרכה זו מתקום ה' דכחות ויפטר ויולא מן ידי חובתו (תפחיו ס' קה מחשבות ורש"י): שאין ת"ל עד בקר. מניח^א והיתער ממנו עד בקר, דמאי למכתב והיתער בלשם משפרכו, אלא לאשריה קלוי יס"ק והיתער ממנו בומן שפטרמי^ב להייוו בקר ראשון, כשיעל בקר של שנה חולו של מועד משפרכו, אבל צינור^ג לא יקחון קלוי, ובעיני^ד ותורה ה' ולא עולת חול ביו"ט. אלאה אפילו הקטר עולה אנו דוחה יו"ט ויש שריפת פסול שלה (פסחים פ"ג). ולא מבשריה^ה היסולין לעשות מצדעו^ו (שם ושמות ב' סה). ולא מילה שלא בזמנה. כגון גר שנתנייה וקטן שנאכל אפיו ועבר זמנה נשארם למחר, וגבי שריפת פסול קדשים נמי מנילה שלא דמיה^ז דלפסול לשאיה^ח דמיה (פסחים פ"ח).

מוסף תוספות

א. דהא מפרש טעמי דריב"ל יום הוא שנתחייב בו תפלות, כלומר מתוך שנתחייב בו תפלות נתחייב אף ברביעייה, ואילו, המאכל. ב. לא בביעה זו ולא בשעה אחרת שביום וכי אבל יום הכיפורים יש בשבת שחלה בו הפטרה בשחרית. מאליה הלכך לא מדחיא דרב גידל מרובי"ל, לא טעמי לחוד דהא טעמי^א לחוד. המאכל. ג. בבבא של ר"ה. וא"ש. ד. ואיהו הוא דאסר. ריע"א. ה. לאידך גיסא. ריע"א. ו. וכיון דאסר למימר הכי ואיכא למימר הכי, ולכן. ריע"א. I. על כולהו ק"א. ריע"א. II. על כולהו. ריע"א. ט. למימר שריפתן תרומה ביו"ט, אימא שריפין

שריפת קדשים. מוס' פ"ב ס' ז. כגון הדלקת נר או לעשות מדורה. מוס' הל"א. יא. לכך אין שורפין. מוס' פ"ה ס' ז' ועל י"ב. דקדוש (תנאן). מוס' פ"ה ס' ד' ועל י"ג. אימא ישפרנו ביי"ט תחת תבשילו, דהא איכא צורך אויכ"י. מוס' פ"ה ס' ד' ועל י"ד. שאין מצוה בשריפתו. מוס' הל"א. ט. דשמן של חולין מותר להדליק להנאות כמו שפותר לאכול, [נמצא כשמודליקו בגר, להנאות הוא מדליקו, שהיה אם הי' חפץ בו, הי' אוכלו. מוס' הל"א.]. אבל תרומה טמאה. מוס' פסחים מו. ד"ה ט. שאם בשביל להנאות אמרה תורה לשורפו, כ"ש שהתא מותרת בהנאה אחרת, אלא כיון שאסורה בכל הנאות שבעולם אלא בהנאת שריפה, אלא כיון ששאר המאכלים כשרים כשריפתם כשרים כשריפת קדשים. מוס' הל"א. יז. כשאר שריפת קדשים. מוס' פסחים מו. ד"ה ט. [ובטל לי' צורך הדיות אצל צורך גבוה והוי כאליו כולו של גבוה. מוס' פ"ה ס' ד' ועל י"ז. ואפי' שלימים. מוס' פ"ה ס' ד' ועל י"ח. שאין מצוה בשריפתו. מוס' הל"א. ט. דשמן של חולין מותר להדליק להנאות כמו שפותר לאכול, [נמצא כולם לגבוה, הכא נמי גבי תרומה נימא הכי. מוס' פ"ה ס' ד' ועל י"ב. עיקר. מוס' הל"א. כא. מדאסר כל שאר הנאות. מוס' פסחים מו. ד"ה ט. כא. דרמאורייתא שרי, אלא. מוס' הל"א. כו.]. שאם אמר מותרת בתרומה טמאה, אף לצורך, אחי למשורף קדשים שנטמאו שלא לצורך, וקדשים אסורים דבר תורה, אינ' י"ל שעשו חכמים שריפת תרומה שנטמאת קדשים כשרים כשריפת קדשים, א"כ משום דאיכא שם מצוה מפורשת אחרת כשריפת קדשים של מצוה, אף לאסור עשהוה כמותו. וכן בעינן מנה"מ אשריפת קדשים במש בעינן. כר"ל. למיתן טעמא, ולא לשכחן שריפה רמית". ריע"א. כז. דא אור הבקר של חוד"מ. מוס' הל"א. כז. [ו]אין מחמת אסור יו"ט, א"כ יתא מותר לשורפו במוצאי יו"ט. מוס' הל"א. כח. מלילה שאחר ב' ימים. חי ה"ק. כח. והגזר מבשר הובח. חי ה"ק. ל. הא ביו"ט קרבה. חי ה"ק. לא. דאי אפי' עולת חול ביו"ט שרי, לעולת שבת למיל' קרא. חי ה"ק. כז. הלכך לרע"ק שפיר דרשין דעולת שבת ביו"ט ולא עולת חול ביו"ט, ומאן דלא דריש הכי מהני אמוראי, דריש קרא כר' ישמעאל. ריע"א.

כד:

וְלִיָּית הִילכתא כבבֿ הני שמעתתא. פ"י צקונטרס כרצ הוגא ורצ יהודה ורצ גידל ורצ אהדצוי ואומר ר"י דלא היה לו למנות דרצ גידל צהדיהו דאפילו ריב"ל מודה דאין צריך להזכיר של ראש חדש צנדיא כיון^א דנדיא צר"ח ליכא כלל^ב וכן אנו נוהגין שלא להזכיר^ג **אִיכא** בינייהו דרב ברונא אמר רב ולא מביימי. הקשה ריב"א אמאי לא מסיימי והא אמר המוכר פירות (ב"ב דף ק"ג): דכל תנא בתרא לטפוי אמא^ד וי"ל דהכא דליכא ג' תנאים איכא למימר^ה דלא אחא לטפויי אלא אהמוס המדי דאמר מדליקין בחלב מצושל צעיניה ואמו חכמים למימר אפילו מצושל אין מדליקין צעיניה אבל צמיתת שמן לתוכו מותר וטעמא דת"ק נמי איכא למימר דאסר צנתנית שמן דומיא דזפת ועוהי^ו ולא מסיימי משום דליכא למימר תנא בתרא^ז לטפויי^ח אחא: פ"פ שאין שורפין קדשים ביו"ט. וא"ת היכי ילפינן תרומה מקדשים^ט דקדשים דין הוא שאין שריפתן דוחה יו"ט לפי שאין יכול ליהנות בשעת שריפה ולא אמרינן מתוך הסתרה הצערה לנורך הותר^י נמי שלא לנורך שלא לנורך אוכל נפש אבל לנך שיהא קלם תורף להחמסם או לשום הגאה אבל הצערה לגמרי שלא לנורך לא הותרה^א אלא שריפת תרומה טמאה^ב שמותה ליהנו^ג בשעת שריפה לנה יאסר^ד מאי שנה משמן מולין^ה שמותה לשורפו ולהדליקו להגתחו דלטו תרומה לפי שיש מנחה צשריפתה מיגרע גרע ואומר ריב"ז דרולי גרע^ו ^זדקיון שפטרם תורה כל הנאות רק הנאת שריפה אס כן הצערה זו אינה לנורך הגתחו אלא לשם מנחה שריפה אלא שהתורה לא הקפידה שיהיה ממנה בשעת ציעור^ח ולהכי לא דחיא יו"ט^ט מידי דהוה לדברים ונדבות^י דלאין קרבים ביו"ט^{יא} למד^{יב} משלחן גזוה קא זכו^{יג} וכן שמי הלחם לדידהי אין אפיתין דוחה יו"ט אע"פ שיש בהן אכילת אדם משום

דעיקרן לנורך גזוה ולמד^ד קריבין ביו"ט היינו משום דקסבר דעיקר שחיטתן ואפייתן נמי לנורך אדם אבל^ה שריפת תרומה טמאה ודאי לשם מנחה ציעור ולא לשם ההאה^א הלכך אסור ביו"ט כשאר קדשים ולר"י נראה^ב דלא שייך בשריפת תרומה לומר משולחן גזוה קא זכו ולא דמו לשמי הלחם שהאפייה היא לנורך גזוה אחר אפייה^ג וכן לעשות חסם תפלה וכן אחר שחיטת נדרים ונדבות עושין מנהי לגבוה אבל תרומה טמאה אין עושין ממנה לגבוה כלום וליכא למימר דה משולחן גזוה קא זכו^ד והכי מפרש ר"י לפי שאין שורפין קדשים ביו"ט פ"י^ה גזרו תרומה אטו קדשים^ו וא"ת ומאי איריא אטו קדשים משום דאין שורפין קדשים ביו"ט^ז נגזור משום תרומה שלא לנורך דאפילו שורפין קדשים ביו"ט דחמי עשה ודחי לא תעשה תרומה שלא לנורך אין שורפין דמשמע מתוך פרש"י צסמוך דאין עשה בשריפתה אלא מדרבנן וי"ל דשריפת תרומה שלא לנורך לא שכיח דשום אדם לא ישרפה מנס כיון שכולו ליהנות ודמכותו ודמכותו צירושלמי כלשון הנה: **בבבֿ שני שורפיהתו.** וא"ת אי בקר שני דוקא ואינו יכול לשורפו צליל מוצאי יו"ט^א היכי מוכח דאין שריפת קדשים דוחה יום טוב דהא צליל מוצאי יום טוב נמי אין שורפין^ב ואם כן גזרת הכתוב הוא לשרוף צבקר שני וי"ל הא דאין שורפין צלילה היינו משום דהקפיד הכתוב שלא לשרוף הקדשים צלילה דכאשכחן צשלמים דאין נאכלין לאור שלשי חור בשבת **ולא עולת חור ביום טוב.** מימנה כיון דקרא בשבת איירי מנא ליה למדרש ולא עולת חול ציום טוב דילמא דוקא ולא חול בשבת דחמייר מיום טוב^ג וי"ל דאצי סבר כרבי עקיבא דדריש צפרק אלו קשרים [למקן דף קד]. עולת שבת בשבת אחרת לימד על חלבין שנת שקריבין ציום טוב^ד מדאצטרריך קרא למשרי עולת שבת ציום טוב אס כן עולת חול ציום טוב אסור דקסבר נדרים ונדבות אין קריבין ציום טוב דלמחר התס^ה ורבי ישמעאל פליג התס ודריש שבת שנת שבת ציום טוב חלצי שנת שקריבין צי"ה אצל שקריבין ציום טוב חלצי אצטרריך דקסבר נדרים ונדבות שקריבין ציום טוב^ו **ולא מילה מילה בזמנה דאיתא בכ"ו.** פירש צקונטרס מה ארעל שדוחה את העבודה ועבודה דוחה את השבת דוחה אמה השבת מילה שלא בזמנה דוחה אומה דהכי תניא התס מילה דוחה את הוצרעת צין בזמנה צין שלא בזמנה וליקף לה מקראי שבת שנדחית מפני עבודה אינו דין שמהא מילה שלא בזמנה דוחה אומה אצל לאפקוי מהאי ק"ו דלא מדרוש ליה. וממילא שומעין מינה דמלוא שאין זמנה צקוב ויכול לעשותה למחר אינה דוחה יום טוב וה"ה לשריפת קדשים טמאים: עשה

ממנו לצקר ראשון עד צקר שני הממנו ומשרפיהו: **עולת חול.** כגון אצי תמיד של ערב ציו"ט שלא הוקטרו מצדעו יום אין מעלין אותן משחשכה וכ"ש קדשים פסולים לא שרפינן: **הוא נזדו.** קרלי ימיירי נינהו דמאי למכתב אף אשר יאכל לכל נפש יעשה לכם: **מכשירי.** מכשירי האוכל כגון לעשות שפוד וסכין ותנור וכו"ר: **נזדו.** למעוטי מילה שלא בזמנה דלא דחיא שבת ויו"ט דאי לא מעטייה קרא אחיא צקי' דמידחי צפ' ר' אליעזר [למקן קלג]: דהכי תניא התס ומה ארעל שדוחה את עבודה ועבודה דוחה את השבת מילה שלא בזמנה דוחה אומה דהכי תניא התס מילה דוחה את הוצרעת צין בזמנה צין שלא בזמנה וליקף לה מקראי שבת שנדחית מפני עבודה אינו דין שמהא מילה שלא בזמנה דוחה אומה אצל לאפקוי מהאי ק"ו דלא מדרוש ליה. וממילא שומעין מינה דמלוא שאין זמנה צקוב ויכול לעשותה למחר אינה דוחה יום טוב וה"ה לשריפת קדשים טמאים: עשה

מוכח דאין שריפת קדשים דוחה יום טוב דהא צליל מוצאי יום טוב נמי אין שורפין^א ואם כן גזרת הכתוב הוא לשרוף צבקר שני וי"ל הא דאין שורפין צלילה היינו משום דהקפיד הכתוב שלא לשרוף הקדשים צלילה דכאשכחן צשלמים דאין נאכלין לאור שלשי חור בשבת **ולא עולת חור ביום טוב.** מימנה כיון דקרא בשבת איירי מנא ליה למדרש ולא עולת חול ציום טוב דילמא דוקא ולא חול בשבת דחמייר מיום טוב^ג וי"ל דאצי סבר כרבי עקיבא דדריש צפרק אלו קשרים [למקן דף קד]. עולת שבת בשבת אחרת לימד על חלבין שנת שקריבין ציום טוב^ד מדאצטרריך קרא למשרי עולת שבת ציום טוב אס כן עולת חול ציום טוב אסור דקסבר נדרים ונדבות אין קריבין ציום טוב דלמחר התס^ה ורבי ישמעאל פליג התס ודריש שבת שנת שבת ציום טוב חלצי שנת שקריבין צי"ה אצל שקריבין ציום טוב חלצי אצטרריך דקסבר נדרים ונדבות שקריבין ציום טוב^ו **ולא מילה מילה בזמנה דאיתא בכ"ו.** פירש צקונטרס מה ארעל שדוחה את העבודה ועבודה דוחה את השבת דוחה אמה השבת מילה שלא בזמנה דוחה אומה דהכי תניא התס מילה דוחה את הוצרעת צין בזמנה צין שלא בזמנה וליקף לה מקראי שבת שנדחית מפני עבודה אינו דין שמהא מילה שלא בזמנה דוחה אומה אצל לאפקוי מהאי ק"ו דלא מדרוש ליה. וממילא שומעין מינה דמלוא שאין זמנה צקוב ויכול לעשותה למחר אינה דוחה יום טוב וה"ה לשריפת קדשים טמאים: עשה

אפייה, פטירה רחמנא עשייתו ביו"ט, מילה שלא בזמנה שהיא מצוה לא כל שכן שנתעשה ביו"ט. לפיכך הוצרך לבדו להודיענו כי אוכל נפש לבדו מותר לעשותו ביו"ט ולא מילה שלא בזמנה, ונדרחה מה שהייתי סבור מק"י בזה המיעוט שבינינו בו והכתוב דהיינו לבדו, ולולי הוא, היה עולה על דעתנו כי מילה שלא בזמנה ביום טוב, מותרת מקל וחומר.

אגב פטירה שריפה אינו לשם הנאותו אלא לשם מצוה בעלמא, אלא שלא הקפידה תורה אם נתנה ממנה אגב וגם זה שאמר המפסיר בבבאי במנחה ביו"ט שחל להיות בשבת א"צ להזכיר של יו"ט שאילמלא שבת אין נביא ברי", וכן זה שאמר המפסיר בבבאי במנחה ביו"ט שחל להיות בשבת א"צ להזכיר של יו"ט שאילמלא שבת אין נביא במנחה ביו"ט, בבתי (תהלי) ונתחיתן לית הילכת בנאות דרב. ואקשנא אהא דתנו וחכאי אחז חלב מבושל ואחר שאינו מבושל אין מדליקין בו, היינו ת"ק דחמי לא באליה ולא בחלב. ונתחם פליג עלייהו ואמר מדליקין בחלב מבושל, מכלל דת"ק אסר אפילו בחלב מבושל. ושנינן יז לומר כן ת"ק סבר אין מדליקין בחלב מבושל בפני עצמו ואם נתן בהן שמן, ורבנן בתראי אסרי אפילו בשנתן בהו שמן. ומנא לן דאין שורפין קדשים ביו"ט. חזקיה נמי מלא תותירו. אבי אמר עולת שבת בשבת, זו לבדו ולא עולת חול בשבת ולא עולת יו"ט ביו"ט, רבא אמר תניב חול לבדו ויהא עולה לכלם, הוא ולא מכשירין. לבדו ולא מילה שלא בזמנה דאיתא בכי"ו ומה מילה שנכתרו עליה י"ב ביריות שלא בזמנה אין דוחה יום טוב, קדשים שלא נכתרו עליהן [וכן ביריות] אינו דין שלא ידחו ימי שלא בזמנ, כגון קדשים שעבר זמנן דנעשו גזר וטעונין שריפה.

במה מדליקין פרק שני שבת

כל הני שמעתתא. רצ הוגא ורצ יהודה ורצ גידל ורצ אהדצוי אלא כתפלה אחת כך חכמתה לכל דבר היום ומוזכיר: **לנך להזכיר של שבת.** לומר ותמן לנו את יום המנוח ואת יום הכפורים הזה וחומס מקדש השבת ויוה"כ ואע"פ שאין תפלת נעילה בשבת: **יום הוא**

שנתחייב צד פסול. לאו תפלת הלילה בכלל אלא תפלות היום שחרית מוסף מנחה ועילה: **שליח ציבור פיורד ערצית.** המתפלל צרכת מעין שבע קונה שמים וארץ מגן אצות בדצרו: **משום פסגת.** מוזיקין שלא היו צמי כנסיות שלהן צישז וכל שאר לילי החול היו עסוקין צמלאכתן וצגמרנן מלאכתן מתפללין ערצית צציתן ולא היו צאין צצית הכנסת אצל לילי שבת צאין צצית הכנסת ואחשו שיש שאין ממנהיין לצא ושוהין לאחר תפלה לך הארכיכו תפלת הצצור: ^אהכי נרסינן נחום^א **אומר מדליקין בחלב מצושל** והוא מהותך: **פינו ס"ק.** דאמר ולא בחלב כל חלב צמשמע: **דרצ צרנא.** דשרי ע"י מערבות שמן כל שהוא: **ולא מסיימי.** אין ניכר מי אסור ומי מותר: **בותני^א שמן שריפה.** שמן של תרומה טמאה וצגמ' מפרש טעמא: **רבי ישמעאל אומר כו.** בשבת: **עטרן.** ^אפסולתא דזיפתא: **מפני כבוד השבת.** שריחו רע: **שמן שומשמן כו.** מסקנא דמילתא דחכמים היא: **אנוות.** אנון: **שמן דגים.** ^אמקדצי דגים שנימוחו: **קפוטע.** ^אדלעת מדצרי: **נפט.** מין שמן שריחו רע דלאמרין צצטר יומא

(דף לט). צא למדוד נפט אומרים לו מדוד לעמך שאין אדם רואה לסייעו: **גב' מנהגי מיני.** דאין שורפין דאי לא ממעט לה קרא אית לן למימר לימי עשה דכאש פתרופוי וידחה את לא תעשה כל מלאכה^א: **שאין ס"ל עד צקר.** זימנא אחריתי אלא והותר ממנו צאש תשרופו דהא כתיב עד צקר צרישא: **צקר שני.** שהוא חולו של מועד והכי משמע והותר ממנו לצקר ראשון עד צקר שני הממנו ומשרפיהו: **עולת חול.** כגון אצי תמיד של ערב ציו"ט שלא הוקטרו מצדעו יום אין מעלין אותן משחשכה וכ"ש קדשים פסולים לא שרפינן: **הוא נזדו.** קרלי ימיירי נינהו דמאי למכתב אף אשר יאכל לכל נפש יעשה לכם: **מכשירי.** מכשירי האוכל כגון לעשות שפוד וסכין ותנור וכו"ר: **נזדו.** למעוטי מילה שלא בזמנה דלא דחיא שבת ויו"ט דאי לא מעטייה קרא אחיא צקי' דמידחי צפ' ר' אליעזר [למקן קלג]: דהכי תניא התס ומה ארעל שדוחה את עבודה ועבודה דוחה את השבת מילה שלא בזמנה דוחה אומה דהכי תניא התס מילה דוחה את הוצרעת צין בזמנה צין שלא בזמנה וליקף לה מקראי שבת שנדחית מפני עבודה אינו דין שמהא מילה שלא בזמנה דוחה אומה אצל לאפקוי מהאי ק"ו דלא מדרוש ליה. וממילא שומעין מינה דמלוא שאין זמנה צקוב ויכול לעשותה למחר אינה דוחה יום טוב וה"ה לשריפת קדשים טמאים: עשה

מוכח דאין שריפת קדשים דוחה יום טוב דהא צליל מוצאי יום טוב נמי אין שורפין^א ואם כן גזרת הכתוב הוא לשרוף צבקר שני וי"ל הא דאין שורפין צלילה היינו משום דהקפיד הכתוב שלא לשרוף הקדשים צלילה דכאשכחן צשלמים דאין נאכלין לאור שלשי חור בשבת **ולא עולת חור ביום טוב.** מימנה כיון דקרא בשבת איירי מנא ליה למדרש ולא עולת חול ציום טוב דילמא דוקא ולא חול בשבת דחמייר מיום טוב^ג וי"ל דאצי סבר כרבי עקיבא דדריש צפרק אלו קשרים [למקן דף קד]. עולת שבת בשבת אחרת לימד על חלבין שנת שקריבין ציום טוב^ד מדאצטרריך קרא למשרי עולת שבת ציום טוב אס כן עולת חול ציום טוב אסור דקסבר נדרים ונדבות אין קריבין ציום טוב דלמחר התס^ה ורבי ישמעאל פליג התס ודריש שבת שנת שבת ציום טוב חלצי שנת שקריבין צי"ה אצל שקריבין ציום טוב חלצי אצטרריך דקסבר נדרים ונדבות שקריבין ציום טוב^ו **ולא מילה מילה בזמנה דאיתא בכ"ו.** פירש צקונטרס מה ארעל שדוחה את העבודה ועבודה דוחה את השבת דוחה אמה השבת מילה שלא בזמנה דוחה אומה דהכי תניא התס מילה דוחה את הוצרעת צין בזמנה צין שלא בזמנה וליקף לה מקראי שבת שנדחית מפני עבודה אינו דין שמהא מילה שלא בזמנה דוחה אומה אצל לאפקוי מהאי ק"ו דלא מדרוש ליה. וממילא שומעין מינה דמלוא שאין זמנה צקוב ויכול לעשותה למחר אינה דוחה יום טוב וה"ה לשריפת קדשים טמאים: עשה

אפייה, פטירה רחמנא עשייתו ביו"ט, מילה שלא בזמנה שהיא מצוה לא כל שכן שנתעשה ביו"ט. לפיכך הוצרך לבדו להודיענו כי אוכל נפש לבדו מותר לעשותו ביו"ט ולא מילה שלא בזמנה, ונדרחה מה שהייתי סבור מק"י בזה המיעוט שבינינו בו והכתוב דהיינו לבדו, ולולי הוא, היה עולה על דעתנו כי מילה שלא בזמנה ביום טוב, מותרת מקל וחומר.

אגב פטירה שריפה אינו לשם הנאותו אלא לשם מצוה בעלמא, אלא שלא הקפידה תורה אם נתנה ממנה אגב וגם זה שאמר המפסיר בבבאי במנחה ביו"ט שחל להיות בשבת א"צ להזכיר של יו"ט שאילמלא שבת אין נביא ברי", וכן זה שאמר המפסיר בבבאי במנחה ביו"ט שחל להיות בשבת א"צ להזכיר של יו"ט שאילמלא שבת אין נביא במנחה ביו"ט, בבתי (תהלי) ונתחיתן לית הילכת בנאות דרב. ואקשנא אהא דתנו וחכאי אחז חלב מבושל ואחר שאינו מבושל אין מדליקין בו, היינו ת"ק דחמי לא באליה ולא בחלב. ונתחם פליג עלייהו ואמר מדליקין בחלב מבושל, מכלל דת"ק אסר אפילו בחלב מבושל. ושנינן יז לומר כן ת"ק סבר אין מדליקין בחלב מבושל אע"פ שלא נתן בהן שמן, ורבנן בתראי אסרי אפילו בשנתן בהו שמן. ומנא לן דאין שורפין קדשים ביו"ט. חזקיה נמי מלא תותירו. אבי אמר עולת שבת בשבת, זו לבדו ולא עולת חול בשבת ולא עולת יו"ט ביו"ט, רבא אמר תניב חול לבדו ויהא עולה לכלם, הוא ולא מכשירין. לבדו ולא מילה שלא בזמנה דאיתא בכי"ו ומה מילה שנכתרו עליה י"ב ביריות שלא בזמנה אין דוחה יום טוב, קדשים שלא נכתרו עליהן [וכן ביריות] אינו דין שלא ידחו ימי שלא בזמנ, כגון קדשים שעבר זמנן דנעשו גזר וטעונין שריפה.

רבינו חננאל

רבי יהושע בן לוי דאמר יו"כ שחל להיות בשבת המתפלל תפילת נעילה צריך להזכיר של שבת, יום הוא שנתחייב בו תפלות. והלכתא כרבא דאמר שליח ציבור היורד ערבית ביום טוב שחל להיות בשבת א"צ להזכיר של יו"ט שאילמלא שבת אין נביא ברי", וכן זה שאמר המפסיר בבבאי במנחה ביו"ט שחל להיות בשבת א"צ להזכיר של יו"ט שאילמלא שבת אין נביא במנחה ביו"ט, בבתי (תהלי) ונתחיתן לית הילכת בנאות דרב. ואקשנא אהא דתנו וחכאי אחז חלב מבושל ואחר שאינו מבושל אין מדליקין בו, היינו ת"ק דחמי לא באליה ולא בחלב. ונתחם פליג עלייהו ואמר מדליקין בחלב מבושל, מכלל דת"ק אסר אפילו בחלב מבושל. ושנינן יז לומר כן ת"ק סבר אין מדליקין בחלב מבושל בפני עצמו ואם נתן בהן שמן, ורבנן בתראי אסרי אפילו בשנתן בהו שמן. ומנא לן דאין שורפין קדשים ביו"ט. חזקיה נמי מלא תותירו. אבי אמר עולת שבת בשבת, זו לבדו ולא עולת חול בשבת ולא עולת יו"ט ביו"ט, רבא אמר תניב חול לבדו ויהא עולה לכלם, הוא ולא מכשירין. לבדו ולא מילה שלא בזמנה דאיתא בכי"ו ומה מילה שנכתרו עליה י"ב ביריות שלא בזמנה אין דוחה יום טוב, קדשים שלא נכתרו עליהן [וכן ביריות] אינו דין שלא ידחו ימי שלא בזמנ, כגון קדשים שעבר זמנן דנעשו גזר וטעונין שריפה.

מסורת הש"ס

א) [לעיל ס"א, ב] (א) [לעיל כג:];
א) [מסכתא פ"ב, ד] [לעיל כג:];
ו) [למקן קלג. פסחים פ"ג];
מסורה: ז' ע"ג, א) [ל"ל בלש משורפו שאין כו' א] ו) [מ"י מוס' לעיל כג: ד"ה מורה, א] [פסחים נ"ט:];
ו) [בפירוי לת"א, א] [שי"ך לעיל במשנה כו:];
ז) [שמות י"ז, א] [נש כו, א] [ו) [נע"י מוספתא מנחות נד. ד"ה למ"א, א] [ו) [נע"י מ"ש רש"י במשנה ב"ה כו: ד"ה חלה שנטמאת וס"א];
ז) [נ"ה יט, א] [ו) [נע"י מוס' פסחים מו. ד"ה לא תקרא ומוס' ב"ה כו: ד"ה ועל, א]

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה ה"ג מוס' המדי אומר:

גיליון הש"ס

רש"י ד"ה עשירי פסולתא דריתא. פ"י לעיל כ ע"ב:
שם ד"ה שכן דרים מקריב דרים שנתווחו. ע"י למקן כו ע"א מוס'. ד"ה איכא צעיניו:
שם ד"ה פקיות דלעת מרביי. דין ק"ק (מ"ד ד טט):
ד"ה ד"ה איכא בינייהו דרב בראנא כו וי"ל דהתא דאיכא שישא תנאים. עיין צ"ק"ק נט ע"א מוס'. ד"ה איכא בינייהו פ"ה טופלא: שם ד"ה לפי כו' גזרוי משום תירומת שלא לא גזרי. כבך, ואולי דקשייתם אהאיה לעיל כג ע"ב ר"ח אמר כ"י לפי שאין שורפין קדשים דאיהו לא צ"ל האיהו גבי האופה מיום טוב לחול:

תום ישינים

א) ור"ס עשה ק"ו מאוכל נפש ולא נכחמו עליו וי"ג כיימות]
ואיכא למיפקר מה לאכל נפש שכן מנחה שעררת:

רב נסים גאון

בבא מדליקין, לבדו ולא מילה שלא בזמנה הבאה מק"י. עיקרה בפרק ר' אליעזר אומר אם לא הביא כלי מערב שבת, [דף קלב] דת"ר מילה דוחה אחרת בין בזמנה בין שלא בזמנה יו"ט אינה דוחה אלא בזמנה. אמורבין [נש דף קלג] מנא הני מילי, אמר דוחה וכן גמא דבי דוקא [שמות י"ב] את תותירו חזקיה עסקן דוקא וכו'. והכין כתב ארוננו אחיי נאון בפירושיה, מילה אינה דוחה יו"ט אלא בזמנה ומי שברר שמיני של אינו צימול ביו"ט, נתנן [ושבת דף קלז] קטן צימול לח' לט' לי' ל"א ל"ב, ותנו בה יו"ט אחר שבת צימול ל"א, ואפילו יו"ט שני אינה דוחה דקתני ב' ימים טובים של ראש השנה צימול ל"ב: מנהי מילי ושמעתא דעיקר דילה בבמרא דכידע צולין [פסחים דף פג] דנתנן העצמות והדינים והגזרות וכו', שאין דוחה לא את השבת ולא את יו"ט. ואיתמור בה הני דא רבא, וקאמר רבא מילה הבאה שלא בזמנה לא דחיא יו"ט מק"י. (דחכ) [והיכין] דאמר מה עצמותו וגידים וזותר הפסל את דחו ועולת חול לא דחיא יו"ט, מילה שלא בזמנה לא כל שכן, ושמשמתי בה פירוש אחר בפנים אחרות והכין איתמר, לבדו ולא מילה שלא בזמנה הבאה בכ"ו, הראוי כי המילה שלא בזמנה לא כל שכן, שהיא מותרת מק"י, והיה לי לומר, א"כ עשיית אוכל נפש שהוא רשות, כגון שחיטה ובישול